

Слушајући последње изјаве домаћих и страних политичара, све је јасније да за њих постоји само север Косова. Све је јасније да се, када се каже Косово и Метохија, мисли само на тај део покрајине. Све изјаве протеклих дана о укидању "паралелних институција" односе се само на север покрајине. Ми, "јужни Срби", и институције државе Србије које још увек раде са ове стране Ибра, где смо ми у тој причи? Јесмо ли ми обрисани једним потезом гумице, па је север покрајине следећи ниво уцена Европе којој без алтернативе тежимо? Да ли је то та реалност на терену? Да ли су "јужни Срби" део из приче "лако ћемо са њима" или су се нас већ одрекли, заборавили?

Колико год то звучало као нешто што је још давно требало да нам буде јасно, а ми идеалисти и слепи код очију па то нисмо до сада схватили, ми, "јужни Срби", још увек нисмо и никада нећемо схватити због чега су се тако нас отресли. Као трун на оделу, који једним потезом руке учините да падне било где на тло, и за којим се не сагнете да га покупите. Опет, и опет ћу рећи да нас је бројчано два и по пута више а о величини територије, у односу на север покрајине, да и не говорим. Нису нама крива наша браћа са севера, не, то никада неће бити, али прозивамо све оне, на власти, опозицији, па и саме грађане државе Србије, који се праве да ми не постојимо. Постојимо, и више од 12 година тражимо сламку за коју можемо да се ухватимо. Надали смо се да ту сламку држи Србија и да ћемо је пронаћи, само ако издржимо још мало, само ако опстанемо, још једну недељу, још један месец, још једну годину....Дошли смо до тога да нас и не помињу, као да би им лакнуло када би сви преко ноћи нестали. А да ли сте знали ову причу о "јужним Србима?"

Сиринићка жупа, најјужнија тачка покрајине има око 12 хиљада становника. Центар свих тих Срба је варош Штрпце. То је један од најлепших делова Косова и Метохије, и целе Србије, планина Шара и на њој СКИ центар "Брезовица". Опстали су 1999. године захваљујући својој храбрости, а Срби из централног дела покрајине су их те '99. прозвали Горштацима. Било је то време када су косовско-метохијски Срби, затворени у својим селима, водили жестоку борбу сами са собом, али и међу собом, око питања отићи или остати. То питање поставили су себи и Срби из Сиринићке жупе. Пред собом су имали следеће могућности. Прва је била да крену путем ка централној Србији, што је у оним условима било равно самоубиству, јер треба да пређу скоро 80 одсто Косова, кроз територију коју су контролисали Албанци а њима је, опште је познато, у то време био

дозвољен лов на Србе.

Друга опција је била да на магистралном путу Приштина-Скопље уместо лево ка централној Србији скрену десно, и оду у веома близу Македонију, али и кроз тај део Косова (Качаничка клисура) било је још луђе кренути. Трећа могућност је свима следила крв у жилама. Она је значила одлазак Срба из Сиринићке жупе преко планине Шаре на другу страну, у Македонију. Тада се сумњало да је тај део миниран, али њима је ова опција била најизводљивија. План је био да испред себе терају стоку како би животиње проналазиле и, да тако кажем, чистиле минска поља. Иза њих ишли би они са својом децом и старима. Лудо, тужно и храбро!

У то време су у сваком српском месту радили радио аматери, који су били једина веза са осталим крајевима покрајине. Сваки разговор је почињао речима "Јесте ли још ту, Срби"? а завршавао се "До сутра, издржите". Тако су Срби из централног дела покрајине сазнали да су њихова браћа из Штрпца и околине размотрила све опције око одласка и да су решили да пробају да остану и издрже тортуру. То је значило да ће сложено да бране све што је српско и по цену живота. Сваког човека, сваку зграду, сваку кућу, једном речју правду. Ако не издрже, пут преко планине им не гине, а тамо шта буде. Свака година после бомбардовања је била тешка, али чини се да је у јесен те 1999. године у Штрпцу био прави пакао.

Албанци су свакодневно долазили да заузму зграде у којима су радиле српске институције (школе, Дом здравља, општина), да отимају. Војници КФОР-а су одрађивали своју улогу статиста а по команди углавном стајали на албанску страну, док су Срби својим телима бранили име државе Србије у том најјужнијем делу покрајине. Сукоби са КФОР-ом су ишли до те мере да су једног дана војници на Србе пустили и псе. Забринуто су се тих дана преносиле вести о борби Сиринићких Срба са КФОР-ом који се понашао окупаторски, али Сиринићани су нас охрабрили. Већ сутрадан, на следећем протесту, спремни да ће КФОР пред њих стати са Вучјацима, Срби из Штрпца и околине су са собом повели своје псе, Шарпланинце. Ишао је у одбрану свог имена и своје државе голорук човек на наоуружаног војника, српски овчар на немачког овчара. Никада више, после тога, војска КФОР-а на голоруке Србе на Косову и Метохији није извела псе.

Зато су Срби из Сиринићке жупе наши хероји. Својим останком и борбом охрабрили су Србе из других делова покрајине да и они учине исто. Зар не би требало да буду понос целе Србије? Много је таквих примера, јер покушаји Албанаца за отимањем и уништавањем свега што на Србе и подсећа били су у свим деловима покрајине, у којима

Не одричите се Срба јужно од Ибра!

Пише: Јања Гаћеша

уторак, 24 јануар 2012 15:12

су остали Срби. Та отимачина и даље траје, а саставни део живота косовско-метохијских Срба је патња, страдање и борба. Борба за опстанком на овим просторима, за очување државе Србије, јер верујемо да је држава – народ, а народ - држава. Зато се и питамо где је наша држава Србија? Зашто је за њу наша борба била залудна? Зашто пуштају низ воду све наше жртве, убијену децу?

Срби из Сиринићке жупе су још увек у својим кућама, ту су и метохијски и косовско-поморавски Срби и Срби из централног дела, њих близу 100 хиљада. Ту смо, окупирани. Мислили смо да већи осећај остављености и запостављености нећемо доживети него те 1999. године када се српска војска и полиција повукла са Косова и Метохије. Изгледа да смо се преварили. Нико од "јужних Срба" не очекује да у скорој будућности може да се врати време од пре 2000. Године. Нико од нас не тражи награду за своје тешке године, нити сажаљење. Свој пут смо сами бирали, али имамо пуно право да тражимо да не будемо тек тако одбачени. Имамо право да кажемо да постојимо и да се Косово и Метохија простире од Драгаша до Јариња, од Ћенерал Јанковића до Мердара. Ако сте нас отресли као трун, будите сигурни, да ћете живети са њим у оку. Отресли сте нас, а до београдског пашалука ћете се још трести, јер скуп је пут до Европске уније!